
Ramses – Paní z Abú Simbelu

Christian Jacq

Per-Ramsesu, hlavnímu městu zbudovanému Ramsesem v deltě, se kvůli modře polévaným taškám na průčelích domů říkalo „tyrkysové město“. Kdo se procházel jeho ulicemi, byl uchvácen chrámy, královským palácem, třpytivými hladinami bazénů, přístavem, rozplýval se při pohledu na sady, rybnaté kanály, šlechtické vily obklopené zahradami, aleje vroubené květinami. Lidé chroupali jablka, pochutnávali si na olivách a fících, popíjeli vzácná vína s lahodnou ovocnou vůní a prozpěvovali si oblíbenou píseň: *Jaká radost žít v Per-Ramsesu, kde se s malým zachází jako s velkým, kde akácie a sykomory poskytují stín, budovy se skví zlatem a tyrkysem, vítr je vlahý a nad rybníky poletují ptáci.*

Avšak Ameni, králův osobní sekretář, spolužák ze škol a monarchův spolehlivý služebník, toto potěšení ze života nesdílel. Stejně jako tolik ostatních obyvatel města cítil, že ničím nezkalená radost tady chybí, protože tu není Ramses. Není tu a je v nebezpečí.

Ramses si nevěšmal nabádání k opatrnosti, nestrpěl žádné průtahy a vydal se na sever. Aby znovu dobyl Kanaán a Sýrii, táhl se svými oddíly do nového dobrodružství s nejistým výsledkem.

Faraónův oficiální nosič topánků Ameni byl malý, drobný, hubený a téměř holohlavý. Tento syn sádraře, s křehkými kostmi, bledou pleť, dlouhýma jemnými rukama, které byly schopny vykroužit krásné hieroglyfy, byl spojen s Ramsesem neviditelnými pouty. Podle starodávného rčení byl „královským očima a ušima“ a zůstával ve stínu, v čele oddělení dvaceti oddaných a schopných úředníků. Tento neúnavný služebník, který spal málo a jedl mnoho, aniž se mu kdy podařilo ztloustnout, vycházel jen zřídka ze své pracovny, jíž vévodilo pouzdro na štětce z pozlaceného dřeva, které mu daroval Ramses. Jakmile se dotkl tohoto předmětu ve tvaru sloupu zakončeného

lilí, spadla z Ameniho únava a už bral útokem další množství spisů, které by kteréhokoliv jiného písaře vyděsilo. V jeho pracovně, kde si sám uklízel, byly všechny papýry pečlivě uloženy v dřevěných truhlicích a baňatých nádobách nebo uzavřeny v kožených pouzdrech, uložených na policích.

„Vojenský kurýr,“ ohlásil jeden z jeho pomocníků.

„Pust' ho dál.“

Voják, pokrytý prachem, se zdál být u konce sil.

„Přináším faraónův vzkaz.“

„Ukaž mi ho.“

Ameni ověřil Ramsesovu pečeť. Vzápětí se rozběhl do paláce tak rychle, až sotva popadal dech.

Královna Nefertari se věnovala audiencím; přijala už vezíra, hlavního správce královského domu, správce účtů, správce pokrmů, představeného obřadníků, tajného radu, představeného Domu života, hlavního komořího, správce pokladny, správce sýpek a spoustu dalších vysokých hodnostářů, kteří žádali o přesné pokyny a nepodnikli nic, co by nebylo schváleno velkou královskou manželkou, pověřenou v Ramsesově nepřítomnosti vládou v zemi. Naštěstí jí neúnavně pomáhal Ameni a cenné rady jí poskytovala Tuja, králova matka.

Nefertari, nejkrásnější z krasavic, s černými lesklými vlasy, modrozeleňnými očima, obličejem zářivým jako tvář bohyně, zápasila s nároky vlády a s osamělostí. Tato nadaná chrámová hudebnice, milující pojednání mudrců, kdysi toužila po životě v klidu a rozjímání.

Ramsesova láska však tuto dívku proměnila v egyptskou královnu, odhodlanou oddaně plnit všechny své úkoly. Řízení královnina domu vyžadovalo od ní samotné náročnou práci. Tato tisíciletá instituce zahrnovala penzionát, který vychovával Egyptanky i cizinky, dále tkalcovskou školu a dílny, kde se vyráběly šperky, zrcadla, vázy, vějíře, opánky a rituální předměty.

Nefertari vládla početnému personálu složenému z kněží, písařů, správců výnosů pozemků, dělníků a zemědělců a dbala na to, aby vedoucí každého úseku činností znala osobně. Její utkvělou myšlenkou bylo vyhnout se nepravděpodobnosti a omylům. V těchto úzkostných dnech, kdy Ramses riskoval svůj život při obraně Egypta proti chetitskému vpádu, musela velká králov-

ská manželka svoje úsilí zdvojnásobit a zemi vládnout, ať byla její únava jakkoliv veliká.

„Ameni, konečně! Máš nějaké zprávy?“

Ano, Veličenstvo. Papyrus, který přinesl vojenský posel.“

Královna se neusídlila v Ramsesově pracovně, ta zůstane až do jeho návratu prázdná, ale v rozlehlé místnosti, vyzdobené světle modrým fajánsem. Její okna vedla na zahradu, kde spal pod akácií Hlídač, králův žlutý pes. Nefertari rozpečetila papyrus a přečetla text, napsaný běžným písmem a podepsaný samotným Ramsesem. Vážný královnin obličej nerozjasnil jediný úsměv.

„Snaží se mě vzpružit,“ poznamenala.

„Král postupuje?“

„Kanaán je podroben, proradný guvernér byl zabit.“

„To je nádherné vítězství!“ nadchl se Ameni.

„Král táhne dál na sever.“

„Proč jste tak smutná, paní?“

„Protože půjde navzdory všem nebezpečím až do Kadeše. Napřed se pokusí osvobodit Ašu a nebude váhat vložit do hry i vlastní život. A co když ho štěstí opustí?“

„Jeho magie ho nenechá bez pomoci.“

„Jak by mohl Egypt bez něj žít dál?“

„Tak předeevším, vy jste velká královská manželka a vládnete skvěle, Veličenstvo. A pak, král Ramses se vrátí, jsem si tím jist.“

Na chodbě se ozvaly spěšné kroky a někdo zaklepal na dveře. Ameni otevřel. Objevila se nanejvýš rozrušená porodní bába.

„Veličenstvo... Iset se chystá porodit a volá vás!“

Krásná Iset měla sytě zelené oči, drobný nos a jemné rty. Obvykle byl její obličej nesmírně přitažlivý. I v této chvíli utpení si zachovávala půvab mládí, kterým kdysi okouzila Ramsese a stala se jeho první láskou. Často vzpomínala na chatrč z rákosu na okraji obilného pole, kde se s princem Ramsesem oddávali jeden druhému.

Ramses se však zamiloval do Nefertari, která byla zosobněním královny. Iset se stáhla do ústraní, protože žárlivost a ctižádost jí byly cizí. Ani ona, ani žádná jiná nemohla s Nefertari soupeřit. Vláda a moc krásnou Iset děsily.

V jejím srdci přetrvával jediný cit, láska, kterou cítila k Ramsesovi. V jednom šíleném okamžiku se málem zapletla do spiknutí proti němu, ale nebyla mu schopna ublížit a z moci zlých sil se rychle vymanila. Nebylo jejím nejkrásnějším počinem, že dala život Chaovi, výjimečně bystrému chlapci?

Když Nefertari porodila dceru Meritamon, nemohla už mít další děti. Královna žádala, aby krásná Iset dala králi druhého syna a ještě další potomky. Král jejímu přání zprvu vyhověl, brzy však vytvořil instituci „královských dětí“, umožňující mu vybrat v nejrůznějších společenských vrstvách dívky a chlapce, kteří budou vychováváni v paláci. Jejich počet bude důkazem nevyčerpatelné plodnosti královského páru a odstraní všechny potíže při výběru následníka.

Krásná Iset se však chystala zhmotnit svou vášeň k Ramsesovi tím, že mu dá další dítě. Díky klíčení obilných zrn, zalitých vlastní močí, už věděla, že přivede na svět chlapce.

Rodila vstoje a pomáhaly jí čtyři porodní báby, kterým se říkalo Dobrotivé a Pevné prsty. Rituální formule k zahnání duchů temnot, pokoušejících se zabránit zrození, už byly proneseny. Bolest se zmírnila díky vykuřování a lektvarům. Krásná Iset cítila, jak malé stvoření opouští blahodárné jezero, kde rostlo devět měsíců. Dotek něžné ruky a vůně lilí a jasmínu vzbudily v Iset pocit, že právě vešla do rajske zahrady, kde utrpení už neexistuje. Když otočila hlavu, spatřila, že jednu z pomocnic vystřídala Nefertari. Královna oťřela čelo rodičky vlhkým ručníkem.

„Veličenstvo... nevěřila jsem, že přijdete.“

„Zavolala jsi mě a jsem tady.“

„Máte zprávy od krále?“

„Jsou skvělé. Ramses znovu dobyl Kanaán. Nebude trvat dlouho a zkotří i ostatní rebely. Zaskočí Chetivy svou rychlostí.“

„Kdy se vrátí?“

„Nebude pospíchat, aby uviděl své dítě?“

„To dítě... budete ho mít ráda?“

„Budu ho mít ráda jako miluji svou vlastní dceru a jako miluji tvého syna Chaa.“

„Bála jsem se, že...“

Nefertari stiskla ruku krásné Iset silněji.

„Nejsme nepřítelkyně, Iset. Bitvu, kterou teď vedeš, musíš vyhrát.“

Náhle bolest zesílila. Rodička vykřikla. Hlavní porodní bába se připravila. Iset chtěla zapomenout na oheň, který ji spaloval vnitřnosti, ponořit se do hlubokého spánku, přestat bojovat a snít o Ramsesovi...

Nefertari však měla pravdu, musí dokončit to tajemné dílo, které počalo v jejím nitru. Nefertari zachytila dítě krásné Iset do rukou a jedna z pomocnic přestříhla pupeční šňůru. Rodička zavřela oči.

„Je to chlapec?“

„Ano, Iset. Chlapec, krásný a silný.“

Cha, syn Ramsese a krásné Iset, opisoval na čistý papyrus maximy starého mudrce Ptah-hotepa, jenž ve svých sto deseti letech uznal za dobré zapsat několik rad budoucím generacím. Chaovi bylo teprve deset, ale opovrhoval dětskými hrami a navzdory jemným výčitkám Nedžema, ministra zemědělství, starostlivě sledujícího chlapcovu výchovu, trávil čas výhradně studiem. Nedžem by ho rád přiměl k zábavě a troše rozptýlení, ale zároveň ho fascinovaly Chaovy intelektuální schopnosti. Chlapec se učil rychle, všechno si pamatoval a psal už jako zkušený pisář.

Hezká Meritamon, dcera Ramsese a Nefertari, hrála nedaleko něj na harfu. Ve svých šesti letech prokazovala výjimečné hudební nadání, znásobené roztomilou koketností. Když Cha kreslil hieroglyfy, naslouchal rád, jak jeho sestra probírá jednu melodii za druhou a zpívá něžné písně. Králův pes Hlídač pohodlně oddechoval s hlavou položenou na nohou dívky, jejíž podoba s Nefertari byla skutečně ohromující.

Když do zahrady vešla královna, přestal Cha psát a Meritamonina harfa utichla. Obě děti se k ní rozběhly, plné neklidu a netrpělivosti. Nefertari je políbila.

„Všecko proběhlo dobře. Iset porodila druhého chlapce.“

„Můj otec a ty už byste pro něj měli mít připravené jméno.“

Královna se usmála.

„Myslíš, že můžeme všechno předvídat?“

„Ano, protože jste královský pár.“

„Tvůj mladší bratr se jmenuje Merenptah, Milován bohem Ptahem, ochráncem řemeslníků a pánem Slova – Stvořitele.“

Dolente, Ramsesova starší sestra, byla vysoká tmavovláška, neustále unavená. Nečistá pleť ji nutila používat mnoho mastí. Dlouho nečinná a zbytečná, ubíjená nudným životem mladé bohaté šlechtičny, našla nakonec svůj ideál, když jí libyjský mág Ofir vyprávěl o víře kacířského krále Achnatona, hlásajícího jediného boha. Aby si zachránil svobodu, byl sice mág přinucen zabít, ale Dolente jeho čin schvalovala a souhlasila, že mu bude pomáhat, ať se stane cokoliv. Když mág konečně našel úkryt, a to dokonce v samotném Egyptě, vrátila se Dolente na jeho radu do paláce a v zájmu svého ospravedlnění Ramsese obelhala. Vždyť ji mág unesl, aby se s její pomocí dostal do Egypta. Dolente dávala hlasitě najevo radost, že unikla nejhoršímu a že je zpátky u své rodiny.

Věřil však Ramses takovému vysvětlení? Na jeho příkaz se Dolente musela napříště zdržovat u per-ramseského dvora. Přesně v takové rozhodnutí ovšem doufala, aby mohla Ofirovi podávat zprávy, jakmile se naskytne příležitost. Král však odjel válčit do severních provincií, takže neměla možnost se s ním vídat a bojovat o jeho hlubší důvěru.

Dolente nešetřila námahou, aby si získala Nefertari, jejíž vliv na krále dobře znala. Jakmile královna vyšla z poradní síně, kde právě hovořila se správci zavlažovacích kanálů, Dolente se před ní uklonila.

„Veličenstvo, dovoluji mi, abych se starala o Iset.“

„Co si přesně představuješ, Dolente?“

„Bdít nad jejím služebnictvem, každý den uklízet její pokoj, na omývání matky a dítěte používat mýdlo z kůry a dřevě balanitu, bohatého na saponin, vyčistit každý předmět směsí popele a sody... A přichystala jsem pro ni toaletní kufřík s nádobkami pudru, jemných esencí, líčidla na obočí a řasy a nanášecí tyčinky. Iset přece musí zůstat krásná.“

„Tvoje náklonnost ji dojde.“

„Jestliže bude souhlasit, sama ji nalíčím.“

Nefertari a Dolente šly pomalu chodbou, vyzdobenou malbami představujícími lilie, pomněnky a mandragoru.

„Zdá se, že dítě bude nádherné.“

„Merenptah bude velmi statný muž.“

„Včera jsem si chtěla hrát s Chaem a Meritamon, ale zakázali mi to. Hluboce mě to zamrzelo, Veličenstvo.“

„To jsou Ramsesovy a moje příkazy, Dolente.“

„Jak dlouho se mi ještě nebude věřit?“

„A ty se tomu divíš? Ten tvůj útěk s tím kouzelníkem, tvoje podpora Šenara...“

„Nedostalo se mi už vrchovaté míry neštěstí, Veličenstvo? Můj manžel byl zavražděn Mojžíšem, ten prokletý kouzelník se málem zmocnil mé duše, Šenar mě vždycky nenáviděl a ponižoval, a teď jsem za všechno ještě obviňována! Chci si už jenom trochu odpočinout a moc ráda bych u své rodiny našla trochu citu a důvěry... Dopustila jsem se těžkých chyb, to přiznávám, ale budu kvůli tomu pořád posuzována jako zločinec?“

„Nepletichařila jsi snad proti faraónovi?“

Dolente před královnou poklekla.

„Byla jsem otrokyní špatných mužů a byla jsem pod jejich vlivem. Teď je všemu konec. Chci žít sama, v paláci, jak to požaduje Ramses, a zapomenout na minulost... Bude mi odpuštěno?“

Nefertari zaváhala.

„Starej se o Iset, Dolente. Pomoz jí uchovat její krásu.“

Do Ameniho pracovny vstoupil Meba, zástupce ministra zahraničních věcí. Tento druhý muž egyptské diplomacie a dědic bohaté rodiny vyslanců se choval blahosklonně, s přirozenou povýšeností. Nenáležel snad k nejvyšší kastě, držitelce moci a bohatství, zakazující mu kompromitovat se s lidmi nízkého postavení? Mebu však dříve postihla tvrdá zkouška, když ho králův starší bratr Šenar vytlačil ze samého čela diplomacie. Byl poníženy, odstrčený a myslel si, že se na politické výsluní už nevrátí, když tu ho jednoho dne vyhledali chetitské vyzvědači působící na území Egypta.

Zrada... Na přemýšlení nebyl čas. Se smyslem pro jemné úskoky našel Meba znovu zálibu v intrikování, získal si důvěru a dostalo se mu nových pravomocí. Z bývalého Ašova vedoucího se nyní stal zdánlivě věrný podřízený. Nový ministr se navzdory své bystrosti nechal Mebovou předstíranou pokorou oklamat. To, že byl Meba zkušený diplomat a navíc Šenarův bývalý obětní beránek, oslabilo Ašovu ostražitost.

Od zmizení mága Ofira, hlavy chetitské výzvědné sítě, čekal Meba na příkazy, ty však stále nepřicházely. Měl z tohoto mlčení radost a využíval čas k upevňování svého postavení na ministerstvu a ve vysoké společnosti, aniž ovšem šetřil jízlivostmi. Nebyl snad obětí nespravedlnosti? Nebyl Aša

sice vynikající diplomat, ale zároveň nebezpečný a málo výkonný? Nakonec Meba na Chetity a na svou zradu zapomněl.

Ameni žvykal suchý fik. Dopsal káravý dopis správcům sýpek a nyní četl stížnost vládce provincie na nedostatek palivového dříví.

„Co se děje, Mebo?“

Diplomat tohoto hrubého a nevychovaného škrabala nesnášel.

„Měl byste čas mne vyslechnout?“

„Trochu sluchu vám dopřát mohu, pokud budete stručný.“

„Řídíte v Ramsesově nepřítomnosti království vy?“

„Máte-li nějaký důvod k nespokojenosti, požádejte o audienci královnu. Moje rozhodnutí schvaluje osobně Její Veličenstvo.“

„Nehrajme si na schovávanou. Královna mě pošle zpátky za vámi.“

„Nač si stěžujete?“

„Na nedostatek jasných pokynů. Ministr je v zahraničí, král vede válku a můj úřad tone v nejistotě a pochybách.“

„Počkejte na Ramsesův a Ašův návrat.“

„A co kdyby...“

„Kdyby se nevrátili?“

„O této hrozné možnosti se nemá ani uvažovat?“

„Nemyslím, že by mělo.“

„Jste jednoznačně přesvědčen...“

„To jsem.“

„Tak tedy počkám.“

„Líp jste se nemohl rozhodnout.“

Narodit se na Sardinii, být vůdcem proslavené bandy pirátů, utkat se s Ramsemem, vděčit mu za život a stát se velitelem jeho osobní gardy, to byl výjimečný osud Serramanny, obra s dobovatelským knírem, kterého Ameni podezíral kdysi ze zrady a pak se mu veřejně omluvil a získal si znovu jeho přátelství.

Sardiňan by se rád bil s Chetity, rozbíjel jim lebky a prorážel hrudi. Faraón mu však přikázal, aby zabezpečoval ochranu královské rodiny, a Serramanna se vložil do tohoto úkolu se stejným zápalem, který kdysi vkládal do ztečí bohatých obchodních lodí.

V Sardiňanových očích byl Ramses ten nejskvělejší vojenský velitel, jakého kdy potkal, a Nefertari ta nejkrásnější a nejnedosažitelnější žena. Královský

pár byl každodenní zázrak a bývalý pirát by už nemohl žít bez povinnosti mu sloužit. Měl dobrý plat, dopřával si hojnou a kvalitní stravu, těšil se ze společnosti krásných žen. Za věčnost království by položil život.

Kvůli jeho vytrýbenému loveckému instinktu však nyní na celkový obraz dopadal stín. Dolentin návrat ke dvoru mu připadal jako podezřelý záměr s cílem škodit Ramsesovi a Nefertari. Považoval královu sestru za nespolehlivou a prolhanou. Kouzelník, který jí manipuloval, tak činil podle jeho názoru i nadále, i když na to Serramanna neměl důkaz. Sardiňan se Dolente vyptával na světlovlasou ženu, jejíž mrtvola byla objevena v domě Šenara, Ramsesova podvodnického bratra. Ten údajně zmizel v písečné bouři, když byl převážen do pracovního tábora v oáze Chárga.

Dolentino vysvětlení bylo spíše neurčité a mlhavé. Že oběť sloužila jako médium, to Sardiňan nevyvracel. Že by toho ovšem Dolente o té nešťastnici nevěděla více, to se mu zdálo nepravděpodobné. A proč to mlčení? Snaha zakrýt pravdu. Dolente hovořila o pronásledování, aby zatajila důležité skutečnosti. Protože však u Nefertari dosáhla milosti, Sarramanna ji nemohl obvinít jenom tak, na základě prostých dohadů.

Zatvrzelá vytrvalost patřila k dobrým pirátovým vlastnostem. Moře zůstávalo celé dny prázdné, a v tom se objevila kořist. Bylo proto jen nutné dát se správným směrem a území, oplývající zvěří, rozdělit za účelem kontroly. Proto vypustil v Memfidě i v Per-Ramsesu své špehy, vybavené věrným portrétem mladé zavražděné světlovlásky.

Nakonec určitě někdo promluví.

„Sluneční město“ Achetaton ve středním Egyptě, postavené kacírským faraónem Achnatonem, bylo už opuštěné. Prázdné byly paláce a šlechtické vily, dílny a domy řemeslníků, navždy umlkly chrámy, zpusťla hlavní třída, po níž kdysi jezdil vůz Achnatona a Nefertiti, i obchodní ulice a uličky lidových čtvrtí.

Na tomto zpusťšeném místě, rozlehlé planině vroubené Nilem a sevřené obloukem horského kotle, ustanovil Achnaton panství jediného boha Atona, zhotovněného ve slunečním kotouči.

Zapomenuté hlavní město už nikdo nenavštěvoval. Po králově smrti se jeho obyvatelé vrátili do Théb a vzali s sebou všechny cenné předměty, nábytek, kuchyňské náčiní, archívy... Tu a tam zůstaly hliněné nádoby a v ate-

liéru sochaře nedokončená hlava Nefertiti. Jak ubíhala léta, budovy chát-raly. Bílá barva oprýskala, sádra se drolila. Město bylo postaveno příliš rychle a špatně odolávalo prudkým deštům a písečným bouřím. Stély, které Achnaton vyryl, aby vymezil posvátné Atonovo území, se setřely. Čas učinil hieroglyfy nečitelnými a šílené dobrodružství krále heretika odvané do nicoty. V útesu byly vyhloubeny hrobky tehdejších hodnostářů, ale neodpočívala v nich žádná mumie. S opuštěním města bylo spojeno i vyklizení hrobů, v budoucnosti už bez duše a bez ochrany. Nikdo se sem neodvažoval vstoupit. Tvrdilo se, že místo ovládly přízraky, které příliš všetečným návštěvníkům zlomí vaz.

A právě zde se ukrývali Ramsesův starší bratr Šenar a mág Ofir. Za své bydliště si zvolili hrobku Atonova velekněze, jejíž sloupová síň se zdála pohodlná. Chrámové a palácové scény na zdech zachovaly obraz ztracené nád-hery Slunečního města. Sochař tu zvěčnil Achnatona a Nefertiti, jak uctívají sluneční kotouč, z něhož vycházejí dlouhé paprsky ukončené rukama, které královskému páru přinášejí život.

Šenarova malá hnědá očka často spočívala na basreliéfech představujících Achnatona, ztělesnění triumfujícího slunce. Pětatřicetiletý Šenar, s obličejem kulatým téměř jako měsíc, boubelatými tvářemi, hrubými rty a těžkopádným tělem, však toto slunce, ochránce jeho bratra Ramsese, nesnášel.

Ramses, ten tyran, kterého se pokusil zničit za pomoci Chetitů, Ramses, který ho odsoudil do vyhnanství v pracovním táboře Chárga a který ho chtěl postavit před soud, odkud by šel rovnou na smrt. Během Šenarova převozu z memfiského vězení do tábora v oázách mu poskytla příležitost k útěku písečná bouře. Nenávisť, kterou cítil ke svému bratru a touha se pomstít mu daly sílu, aby vyšel z této zkoušky živ. Zamířil na jediné místo, kde bude v bezpečí, do opuštěného sídla kacířského krále. Tam ho přivítal jeho společník Ofir, hlava chetitské výzvědné sítě, Libyjec Ofir s profilem dravého ptáka, vystouplými lícnicemi kostmi, velkým nosem, úzkými rty, výraznou bradou, člověk, který měl z Šenara učinit Ramsesova nástupce.

Faraónův bratr uchopil vztekle kámen, mrštil jím po Achnatonově postavě na zdi a poškodil monarchovu korunu.

„Ať je proklet a ať faraóni se svým královstvím navždycky zmizí!“

Šenarův sen se rozbil. On, který měl vládnout nesmírné říši, sahající od Anatólie až k Núbii, se ocitl ve své vlastní zemi v postavení vydědence. Kdyby byl Ramses u Kadeše poražen, Chetitě by se zmocnili Egypta, Šenar

by mohl spolupracovat s vítězi, nastoupit na trůn Obou zemí, pak se chetitského císaře zbavit, a stát se tak jediným pánem na Blízkém východě. Ničitel a hrobař Ramses, zachránce Šenar. Taková by byla pravda, kterou by předložil lidu. Šenar se obrátil k Ofirovi, sedícímu na konci hrobky.

„Proč jsme neměli úspěch?“

„Prostě období smůly. Osud se obrátí.“

„To není žádná odpověď, Ofire!“

„I kdyby byla magie skutečnou přírodní vědou, nemohla by vyloučit nepředvídané.“

„A to nepředvídané, to byl Ramses osobně.“

„Váš bratr má výjimečné vlastnosti a jeho osobnost má neobvyklou, až fascinující odolnost.“

„Fascinující odolnost... Že byste podlehl kouzlu toho despoty?“

„Jenom ho studuju, abych ho mohl důsledněji zničit. Nepřišel mu u Kadeše na pomoc sám Amon?“

„Přikládáte víru takovým tlachům?“

„Svět je vystaven jen z viditelného. Obíhají v něm však skryté síly a právě ony sprádají osnovu skutečnosti.“

Šenar udeřil pěstí do zdi, na níž byl sluneční kotouč Aton.

„Vidíte, kam nás ty vaše řeči zavedly? Sem, do této hrobky, daleko od skutečné moci! Jsme sami a odsouzeni zahynout jako nějací ubožáci.“

„To není úplně přesné, protože Atonovi stoupenci nás živí a zajišťují naši bezpečnost.“

„Atonovi stoupenci... Banda bláznů a mystiků, vězni vlastních představ!“

„V tom se nemýlíte, ale pro nás jsou užiteční.“

„Počítáte, že z nich uděláte vojsko schopné porazit Ramsese?“

Ofir kreslil v prachu podivné geometrické tvary.

„Ramses porazil Chetity,“ naléhal Šenar dál. „Vaše síť je zlikvidována. Já už nemám žádného stoupence. Jaký je náš další osud kromě toho, že tady budeme dřepět?“

„Magie nám ho pomůže změnit.“

Šenar pokrčil rameny.

„Nepodařilo se vám zničit Nefertari, nebyl jste schopen oslabit Ramsese.“

„Jste nespravedlivý,“ bránil se Ofir. „Královna vyšla ze zkoušky, které jsem ji podrobil, velmi oslabená.“

„Krásná Iset dá Ramsesovi dalšího syna a král bude adoptovat tolik dědiců, kolik si bude přát. Mému bratru nebude překážet v panování žádná rodinná starost.“

„Nakonec ho ty údery udolají.“

„Nevíte, že po třicátém roce vlády se faraónova síla obnovuje?“

„Tak daleko ještě nejsem, Šenare. Chetitě se nevzdali boje.“

„Nebyla snad koalice, kterou utvořili, u Kadeše poražena?“

„Císař Muwattali je Istivý a opatrný muž. Dokázal dát v pravém okamžiku povel k ústupu a zorganizuje protiútok, který Ramsese překvapí.“

„Já už nemám chuť dál snít, Ofire.“

Z dálky se ozval zvuk koňských kopyt. Šenar uchopil meč.

„To není hodina, kdy nám atonovci přinášejí jídlo.“

Ramsesův bratr se vrhl k východu z hrobky, dominující mrtvému městu a celé planině.

„Dva muži.“

„Jedou k nám?“

„Vyjíždějí z města a míří k útesu... směrem k nám! Bylo by lepší z té hrobky odejít a schovat se někde jinde.“

„Jen žádný spěch. Jsou jenom dva.“

Ofir vstal.

„Možná je to znamení, na které jsem čekal, Šenare. Podívejte se dobře.“

Šenar poznal jednoho Atonova stoupence. Jeho spolujezdec ho překvapil.

„Meba... Meba, a tady?“

„Je to můj zvěd a náš spojenec.“

Šenar odložil meč.

„U Ramsesova dvora Mebu nikdo nepodezírá. Dnes musíme na všechny různice zapomenout.“

Šenar neodpověděl. K Mebovi, jehož jedinou ctižádostí bylo uchování majetku a pohodlí, cítil jenom pohrdání. Když se mu diplomat představil jako nový chetitský vyzvědač, Šenar upřímnosti jeho postoje nevěřil. Na začátku cesty vedoucí k hrobce Atonova velekněze seskočili oba jezdci z koní. Stoupenec slunečního boha zůstal u zvířat, Meba zamířil k úkrytu svých kompliců. Šenarovi se sevřelo hrdlo. Co kdyby je ten vysoký úředník zradil a v jeho patách šla faraónova garda? Horizont však zůstával prázdný. Nervózní Meba vynechal obvyklé zdvořilosti.

„Tím, že jsem tady, velice riskuji... Proč jste mi přikázal, abych přišel za vámi?“

Ofirova odpověď šlehla jako rána bičem.

„Jste pod mým velením, Mebo. Půjdete tam, kam řeknu, že máte jít. Vaše zprávy?“

Šenar byl překvapen. Takže Ofir řídil síť ze svého úkrytu dál.

„Nic slavného. Chetitský protiútok neznamenal žádný zvláštní úspěch. Ramses reagoval energicky a už dobyl znovu Kanaán.“

„Táhne na Kadeš?“

„Nevím.“

„Je třeba se snažit, Mebo, mnohem více se snažit a dávat mi více informací. Splnili beduíni svůj závazek?“

„Zdá se, že revolta je všeobecná... Ale já se musím chovat velmi opatrně, abych nevzbudil nedůvěru Ameniho!“

„Nepracujete snad v diplomacii?“

„Opatrnost...“

„Máte příležitost přiblížit se k malému Chaovi?“

„Ke staršímu Ramsesovu synu? Ano, ale proč...“

„Potřebuji nějaký předmět, který má zvlášť rád, Mebo, a potřebuji ho velmi rychle.“

Přeložila Dagmar Slavíková